

ZONDAG 10 JULI 2022
15^E ZONDAG DOOR HET JAAR
55 JARIG PRIESTERFEEST HARRIE V.D.BERG
Deuteronomium 30,10-14 en Lucas 10, 25-37

VERKONDIGING

Een wel heel boeiend en tegelijkertijd uitdagend verhaal vandaag . Een wetgeleerde wil zien of Jezus de belangrijkste van alle vragen weet te beantwoorden: 'wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven ? '. Jezus herinnert hem er fijntjes aan dat hij naar de bekende weg vraagt. Als wetgeleerde kent hij de wet. Inderdaad weet de man het antwoord: 'Bemin God met alles wat je in je hebt en bemin je naaste als jezelf'.

'Juist geantwoord', zegt Jezus. De wetgeleerde kent de theorie. Nu de praktijk nog. Jezus zegt dus: 'Doe dat en u zult leven.' Maar dat is voor de wetgeleerde een brug te ver. In plaats daarvan wil hij liever een debat over de definitie van het begrip 'naaste'. Dat was in die tijd inderdaad een punt van discussie. 'Naasten 'waren in ieder geval de mensen van je eigen familie, volk en stam. Die moest je liefhebben. Maar gastarbeiders en buitenlandse kooplieden bijvoorbeeld, vielen die ook onder het begrip 'naaste'?

Jezus wil echter geen theoretische discussie. In plaats daarvan vertelt Hij een verhaal.

Daarbij draait Hij de vraag van de wetgeleerde om. De vraag is nu niet langer: 'Wie is je naaste?' maar 'van wie ben jij de naaste ?' De Samaritaan vroeg zich niet af of de reiziger die hij halfdood aantrof, paste binnen zijn definitie van 'naaste'. Hij zag dat de man langs de weg in nood verkeerde, en dat hij – de Samaritaan – op dat moment de naaste was, en hij kwam in actie. Niet ik maak uit wie mijn naaste is, maar het leven maakt uit van wie ik de naaste ben.

De vraag van deze dag is vooral de vraag met welke bril je ergens naar kijkt ? Verhalen zoals uit het evangelie van vandaag zijn al tig keren verteld en voorgehouden. Je bent dan snel geneigd om te denken en te zeggen: dat kennen we zo langzamerhand wel, we zijn niet vergeetachtig. We weten heus wel wat naastenliefde is en dat het gaat over verdraagzaamheid en dat soort zaken.

Hoe beoordelen wij mensen situaties ? Hoe gaan we met gegevenheden om ? Waardoor laten wij ons leiden ? Hoe kijken wij tegen zaken aan en beoordelen we een en ander ? Het heeft er veel van weg dat heel wat mensen een beetje bang zijn geworden voor mensen aan de kant van de weg. Als een paar heethoofden aan het vechten zijn, moet je je er niet mee bemoeien want voor je het weet krijg je ook klappen. Je moet niet al te vriendelijk groeten want dat wordt al snel uitgelegd alsof je valse bedoelingen hebt. Protesterende boeren zijn alleen maar lastig en we vergeten dan het verhaal achter het protest. Zijn alle Russen nu per definitie fout en Oekraïners goed ?

Ja hoe je kijkt bepaalt voor een groot deel wie allemaal aan de kant van de weg zijn geraakt en sociaal overbodig worden genoemd. Goed leren zien ! Wij stellen graag de vraag vanuit onszelf. Wie is mijn naaste ? En ik sta zelf in het middelpunt. In Jezus' verhaal (hij sprak in gelijkenissen) worden we uitgenodigd om zelf de plaats van de 'gewonde 'in te nemen. Van daaruit mag je kijken en vragen stellen. Wie dan de naaste is wordt ineens vanzelfsprekend degene, die de 'gewonde 'nabij is.

Ik denk dat het treffend is dat het verhaal van de barmhartig Samaritaan uitgerekend vandaag op het leesrooster staat nu we bescheiden stilstaan bij 55 jaar voorganger en herder zijn. Want het beoefenen van de werken van barmhartigheid , het bepalen van criteria voor naastenliefde wordt niet door ons zelf bepaald, maar het wordt bepaald door

mensen in nood die geholpen zijn. Ik heb sterk de indruk dat veel van het dagelijkse pastoraat van Harrie was ingegeven (en dat geldt tot op de dag van vandaag) door dat evangelieverhaal van vandaag .

En laten we er niet te ingewikkeld over denken want misschien hebben we het allemaal wel eens meegemaakt. Iemand zegt tegen je: 'Wat je laatst zei (of deed) , dat zal ik niet gemakkelijk vergeten. Dat was heel belangrijk voor me'. Intussen pijnig jij je hersens af en stel je je de vraag : 'wat voor bijzonders was dat dan ? 'En het blijkt een schouderklopje geweest te zijn, een bemoedigende knik, een woord van waardering, een vriendendienst, in ieder geval iets heel normaal.....en je antwoordt: 'Ja, maar dat is toch heel gewoon '. En dat is het 'm nu juist ! Waren wij maar altijd gewoonweg goed, vanzelfsprekend dienstbaar, de naasten bij, dan waren we zalige mensen.

Die barmhartige Samaritaan mag dan een afgesleten en overbekend verhaaltje zijn, het is wel de blauwdruk van een leefbare samenleving.

Abt Denis Hendrickx